

THẺNG LƯỜI

Truyện và Tranh: **Châu Nhật Tân Ph.D.**
Trích Tạp Chí Quy Nguyên số 2
Phát hành ngày: 15 tháng 12 năm 1989

Hôm nay ở không nên nổi hứng bắt tui. Tui xin kể cho các vị pháp hữu nghe 1 câu chuyện hồi xưa, hồi xưa...

... Lâu lắm rồi, từ thời ông cổ hỉ lậ! Có một thằng cha kia lười ơi là lười. Chả tên gì thì tui quên rồi, nhưng vì hần lười quá nên mọi người đặt cho hần cái tên "Thằng Lười".

Nó không chịu làm lụng gì cả, nhưng cũng may, nó sống trong một làng đạo đức nên người ta cũng cho nó ăn qua ngày.

Chị Hai Xò ơi! Có gì cho tui ăn ké với!

"Dô" chuông heo mà kiếm ăn!

Cách đó không lâu, dân làng gặp chuyện tai biến, một con cạp từ đâu hồng biết lại mò về làng của thằng Lười mà kiếm ăn (làm cho mọi người sợ chạy quá xá...)

Thanh niên trong làng, người ná thung, người chỏi lông gà hăng hái lên đường tiêu diệt con cạp ấy.

Hông!

Ê Lười! Mày đi hông mậy?

Kệ nó !

Thiệt không may, dân làng vừa đi khỏi thì con cọp xuất hiện bất từ.

Úi Trời ơi!
Cứu con...

Á... Ông Địa ơi cứu con, con hứa cúng ông nãi chuối...á.. á
Thầy Tài ơi cứu con... con sẽ đi chùa cúng ông đĩa xôi thiệt
Bự!... á ..á...

Ở đời cũng vậy, khi gặp nguy, có bệnh, thì cao lắm người ta thường đáp lại bằng tiền tài,... nhưng cái chính yếu là ít có người chịu phát tâm cầu ở một sự giải thoát vĩnh viễn. Cũng như anh chàng Lười này vậy, không cần anh ta cầu xin, khẩn, hứa,... mà chỉ cần ở một chuyện đơn giản nhất là bỏ tính lười, đứng dậy mà chạy thoát...

